

Douglas I. Busch, een groot grootformaat fotograaf

Alles in verband met Douglas Busch is groot. Grote prints, grootse landschappen, grote carrière. Al Weber zegt over Busch: 'Het geniale van Busch is dat hij de kunst verstaat om zijn artistieke talent te combineren met zijn grote technische kennis, op een manier waarmee hij een unieke plaats heeft veroverd in de wereld van de fotografie.'

Alles in verband met Douglas Busch is groot.

Alles in verband met Douglas Busch is groot. Als ik de grote prints zie van de grootse landschappen, denk ik aan mijn ontmoeting met Douglas Busch in 1987, in het stadje Rockford ten noordwesten van Chicago. Ik denk aan zijn werk, de man erachter, en aan zijn leidraad: 'In het weergeven van de werkelijkheid wil ik die

werkelijkheid eigenlijk gedetailleerder laten zien dan ik die zelf kan zien. In mijn werk is een zekere verdichting waar te nemen, omdat er meer te zien is dan we feitelijk kunnen zien.'

Welke grootse landschappen en van wie? We zijn ze tegengekomen in boeken, en Busch kende ze als vrienden en collega's in zijn directe omgeving: Ansel Adams, Wynn Bullock, Brett Weston, Huntington Witherall, Imogen Cunningham, Minor White, Ralph Gibson, voorzover die nog leven. Busch is op zijn zestigste nog steeds een stuk jonger dan zij. In een tijd dat Google er nog niet was, kwam je niet snel achter de achtergrond van iemand in wie je geïnteresseerd was, alleen als die het zelf vertelde. Op Busch' eigen website kunnen we al aardig wat lezen.

Douglas Busch werd in 1951 geboren in

Douglas I. Busch.

een familie van juweliers in Miami; Miami Beach, Florida.

In 1973 haalde Busch met glans zijn diploma aan de University of Illinois met BFA in Art. Hij verhuisde naar Carmel in Californië, waar het allemaal gebeurde, werd assistent van Morley Baer, en werkte met Al Weber, met wie hij nog steeds contact heeft, in workshops in Death Valley. In 1974 zat Busch achtereenvolgens in

New York City, in Scranton, Pennsylvania, in Boston Massachusetts, voor de Chelsea Wholesale, Finley Departments als inkoper van diamanten. Hij werd manager van winkels in Scranton. Een wat wonderlijke trackrecord van iemand die fotograaf wil worden, maar tussen zijn besognes met juwelen door bleef hij wel fotograferen. In **1975** vestigde Busch zich in Rockford, bij Chicago, om leiding te geven aan de juwelenhandel van de familie. Dat heeft hij zeven jaar volgehouden, hoewel zijn hart eigenlijk naar de fotografie uitging. In **1982**, op zijn eenendertigste, stapte hij uit de juwelenhandel.

Carrière

Rockford ligt niet ver van Chicago, waar Busch stage gaat lopen bij Deardorff, de legendarische fabrikant van grootformaat platencamera's in het centrum, en krijgt daar alle aspecten van de fabricage en productie onder de knie. Al snel krijgt hij het vermetele plan om zelf zo'n camera te bouwen, maar dan beter. Dat gaat hij doen ook, onder de naam 'deGolden Busch, Inc.'. Hij ontwikkelde en bouwde de deGolden Busch SuperLarge format view camera's, FocuShield ground glass protectors, 'Film-Lok' filmcassettes, en 'archival washers', op welke ontwerpen patenten werden verkregen.

Maar dit was niet het beoogde einddoel van zijn carrière, want in **1983** stapte Busch over naar de Keith Photographic Foundation, waar hij executive director werd van de stichting die werd opgericht door de fotograaf en columnist Simon Nathan. Hier werd hij verantwoordelijk voor de organisatie van internationale reizende tentoonstellingen, het ontdekken en aankopen van nieuwe foto's, en het opzetten en promoten van workshops. Daarbij was hij ook de curator van een permanente collectie met een waarde van \$750,000.

In **1984** was Busch op zijn drieëndertigste uitgever en hoofdredacteur van Viewpoint,

de SuperLarge Format Newsletter, met een oplage van ruim 5000. In een van die nummers had ik een beschrijving gelezen van de 8x10 platencamera. In die tijd gaf hij drie 'lecture-seminars' op de International 'Photo-Expo' Convention in New York City met als onderwerp 'SuperLarge format instant imaging techniques' van Kodak, Polaroid en Agfa-Gevaert. In **1985** maakt Busch een uitzonderlijke, klassiek ogende serie foto's, in de geest van de grote fotografen, en opgedragen aan zijn hoog gewaardeerde leraar.

'A Tribute To Al Weber', acht zwart-wit contactprinten van 12x20 inch als gelimiteerde portfolio met een oplage van 25. Hetzelfde jaar echter sluit hij de Golden Busch Camera Co om zich geheel en al op de fotografie te concentreren, en maakt een grote fototrip met Carl Canfield. Toch is het wonderlijk om te horen welke wegen deze fotograaf heeft genomen, om uiteindelijk thuis te komen in de groep waar hij vanaf het begin al mee optrok. In **1986** volgt 'The Denver Photographic Project,' een tentoonstelling en een portfolio.

In 1999/2001 wordt 'Vestiges' gehouden, een internationale, reizende tentoonstelling, met een begeleidend fotoboek en een portfolio van album en prints. Een project dat werd gerealiseerd in samenwerking met de Duitse fotograaf Martin Blume. Franse en Duitse kasteelruïnes van de elfde tot de dertiende eeuw als contrast tegenover de beelden van de ruïnes van Anasazi in het zuidwesten van Amerika, waarmee de overeenkomsten in beeld worden gebracht en de verschillen in de culturen aan beide kanten van de Atlantische Oceaan.

In 2002/2003: 'Digital Nudes'. Digitale beelden van de mens in beweging.

In 2003/2004: 'Italian Gardens'. Een fotoserie die in het voorjaar en de zomer van 2003 werd gemaakt in elf Italiaanse privétuinen, in La Mortella (Ischia), Il Biviere (Sicily) en Villa Reale in Marlia, die oorspronkelijk in Engelse stijl werd ontworpen door de zuster van Napoleon Bonaparte. Van 2003 tot nu: 'Silent Waves'. Digitale beelden van het strand, de golven en de lucht. Een compilatie van het zomerse leven op het telkens veranderende strand van Livingston Beach in Zuid-Californië.

Van 2005 tot heden: recente projecten. De oprichting van No Strings Foundation met Tim Wride als executive director, met als doel fondsenwerving voor fotografen, jaarlijkse beurzen en catalogi.

Ontroerend

De zwart-wit foto's van Busch, die in formaat variëren van 8x10 inch tot nota bene 40x60 inch, van opnamen die gemaakt zijn met 's werelds grootste draagbare camera's die door de fotograaf

zelf gebouwd zijn, vormen beelden van grote schoonheid, subtiliteit en verfijning. In de foto's van Busch 'is de actualiteit niet ingeperkt maar openbaar gemaakt naar de wereld, niet gedocumenteerd maar ontdekt,' betoogt Dr. Donald Bartlett Doe, directeur van het Mulvane Art Museum, Topeka, KS. De visie van Busch's en de eigen 'sensitive' kijk geven hem het talent om het monumentale in het alledaagse vast te leggen.

Robert J. Evans, directeur van het Danforth Museum of Art, Framingham, Massachusetts, vindt dat 'Busch technische perfectie combineert met een persoonlijke, dichtelijke sensitiviteit die overweldigend is. Zijn intense, esthetische visie verbeeldt hij met een uitzonderlijke technische kennis tot verbluffende sterke foto's die eenvoudig en direct zijn, en doen denken aan de grote artistieke traditie van de meesters die hem voorgingen. Er hangt door de kwaliteit van het licht een veelbetekende stemming in de stadsgezichten die het aparte gevoel opwekken dat we in meer typische Amerikaanse foto's zien, maar Busch creëert hier iets speciaals, dat heel ontroerend is.'

Al Weber geeft als commentaar: "Het geniale van Busch' genius is dat hij de kunst verstaat om zijn artistieke talent te combineren met zijn grote technische kennis, op een manier waarmee hij een unieke plaats heeft veroverd in de wereld van de fotografie. Door hen die zijn werk kennen wordt Busch gezien als één van de meest getalenteerde en begaafde grootformaat fotografen die wij kennen."

Loodzwaar

De portfolio's die ik destijds in Rockford van Busch had gekocht, gelijk met de bestelling van mijn toekomstige 8x10 inch camera (zie DeFOTOgraaf 4-2011 – red.), hielden mij lange tijd geïnspireerd. Ik visualiseerde mijzelf in het landschap met een camera die heel wat handiger en dichtertlijker was dan m'n Sinar, waarvan

het versjouwen betekende dat het altijd uitliep op een heel bezwaarlijk slepen met die loodzware kunststof koffer. Maar het mindere gewicht bleek niet het voordeel te zijn waardoor ik met de Busch ook grootse foto's zou kunnen maken, want het bleek dat ik mij totaal had verkeken op een andere kant van de logistiek. Voor opdrachten plande ik de daarvoor benodigde tijd, maar voor foto's die ik voor de aardigheid zou maken, hoe bezielde ik daar ook mee bezig kon zijn, kon ik de vrije tijd niet vrijmaken om een hele dag, weg van mijn gezin, alleen op stap te zijn. Met in mijn achterhoofd de foto's van Busch, en de fascinerende kleurenfoto's van Joel Meyerowitz, had ik wensen en plannen om het leven aan de kust groot en groots vast te leggen: dennenhouten in Petten, de duinen, de Hondsbossche Zeewering. Maar in de loop van de tijd heb ik daar van afgezien, want ik zag er erg tegenop om zonder begeleiding van een opdrachtgever op die plaatsen het zwarte doek over me heen te trekken (en letterlijk één kon worden zoals in Paramaribo), want ooit werd er door toeschouwers met stenen gegooid, die met knallen op het statief afketsten, maar evenzogoed mijn hoofd hadden kunnen raken.

Als ik niet vroeg in de ochtend zo ver weg kon met de Golden Busch, dan zou ik beperkt worden tot het maken van foto's zoals die van de Jaguar E-Type van m'n buurman tegen de achtergrond van het bos in de buurt. Na veel twijfels ruilde ik de Golden Busch in bij de aanschaf van een nieuwe Rollei 8008, compleet met een tilt/shift objectief, waar ik meteen veel praktisch plezier van had.

Als de foto's je triggeren om verder te kijken naar boeken van Douglas Busch en zijn tentoonstellingen, dan kun je meer vinden op de website:

<http://www.superlarge.com/aboutDouglasBusch/bio.html> ■